

At skifte instrument

Af Isabella Murphy

Da jeg gik i tredje klasse, fik jeg den ide, at jeg ville spille violin. Det var efter, jeg havde set nogle gademusikere på en ferie i New Zealand. Jeg havde danset ballet, så længe jeg kunne huske, og jeg tror jeg, trængte til lidt nye udfordringer. Jeg kom hurtigt i gang hos den bedste suzukiviolinlærer, jeg nogensinde kunne have forestillet mig. Hurtigt blev jeg meget glad for at spille, og med min violin i hånden oplevede jeg en hel del: Min første Suzukiworkshop i Gladsaxe, fællestimer på musikskolen og en masse koncerter. Jeg havde også violinen med på Folkcamp på Langeland to år i træk, hvor jeg fik en del erfaring med folkemusik.

Det var helt vildt sjovt at have en makker, man kunne spille sammen med, og det føltes godt ikke at være den eneste, der skulle øve sig.

Cirka to år, efter jeg var begyndt at spille violin, startede min lillebror med at spille cello...

Som min bror blev bedre og bedre, syntes jeg faktisk, at det der cellomusik lød ret godt, og jeg besluttede mig for, at jeg ville til at spille cello. Jeg vidste at det ville blive meget svært at give slip på min fantastiske violinlærer, men hvad kunne jeg gøre, når *jeg var blevet forelsket i et andet instrument.*

Da jeg så fortalte om det til min violinlærer, kom hun med den fantastiske ide, at jeg først skulle prøve at spille bratsch.

“Det er en cello under hagen”, sagde hun.

Jeg skulle alligevel stå på venteliste til at spille cello, så hvorfor ikke?

Mine forældre gav mig en bratsch i fødselsdagsgave det år, så der var jo ikke andet end at gå i gang. I starten var det lidt svært at lære at læse en ny nøgle og at lære det nye instrument at kende, men lidt efter lidt fandt jeg ud af det. Noget tid efter startede min violin-, eller nu, bratschlærer en kammermusikgruppe med to violiner,

mig på bratsch og min bror på cello. Vi hyggede os meget med at øve og spille sammen, og vi spillede til forskellige arrangementer.

Endelig blev der en plads til mig hos cello læreren på musikskolen. Det var jo både rigtig positivt, men også lidt sørgmodigt, som jeg vidste. Men altså... cello var det næste kapitel, og jeg glædede mig helt vildt. Jeg havde øvet mig på min brors cello hele sommeren, så jeg kunne ikke vente med for alvor at komme i gang.

Jeg synes tiden er gået meget hurtigt, fordi allerede til september har jeg spillet cello i to år.

Mange tror måske, at når man starter på et nyt instrument, glemmer man alt det, man havde lært på det gamle. Det er slet ikke sådan det er. Da jeg startede på cello, sagde min violinlærer noget meget vigtigt, som jeg aldrig vil glemme:

Det er ikke et instrument og en viden, man smider væk ved at starte på et andet, det er et nyt instrument og en ny viden, man tilføjer til samlingen.

Selvom jeg i dag kun får undervisning i at spille cello, er der jo ingen, der skal forhindre mig i at tage enten min violin eller min bratsch op.

Fakta

Navn: Isabella Murphy

Alder: 15

Bopæl: Risskov, Aarhus

Skole: 9. klasse på Laursens Realskole

Familie: Mor Anne, far Chris og lillebror Elliot (12 år)

Fritid: Spiller suzukicello på Aarhus Musikskole, danser klassisk ballet på Balletakademiet i Aarhus og sejler zoom8-jolle i Kaløvig Bådelaug. Arbejder nogle timer i en butik tæt ved skolen.

